

Duitsland, Italië en Japan tot stand gekomen was. Berlijn had van een eclatant diplomatiek succes gesproken. Maar de staatsgreep van de 27ste betekende kennelijk dat door die aansluiting een streep gehaald werd. Wat zich in Belgrado afgespeeld had, zag er uit als een klap in Hitlers gezicht. En als een zwakke Balkanstaat het Derde Rijk durfde tarten, stond het er dan met dat Derde Rijk niet veel slechter voor dan het zelf beweerde?

★

In die eerste maanden van '41 werd Hitlers beleid door het besluit bepaald dat, toen Engeland doorvocht, in de tweede helft van '40 steeds vaster vorm aangenomen had: in de voorzomer van '41 zou de Sowjet-Unie overvallen worden. Medio december waren de directieven naar de *Wehrmacht* uitgegaan; zij hielden in dat alle voorbereidingen voor de inzet van een vernietigend offensief op 15 mei voltooid moesten zijn. Zulks impliceerde dat er rust moest heersen in het belangrijke flankgebied dat gevormd werd door de Balkan – rust vooral daarom omdat de Duitse aardolie voor het overgrote deel afkomstig was uit Roemenië. Tot Hitlers ergernis had evenwel zijn Italiaanse bondgenoot Mussolini die rust verstoord door eind oktober '40 van Albanië uit Griekenland aan te vallen; de Grieken hadden stevig van zich afgebeten; de Italiaanse strijdkrachten waren spoedig op Albanees gebied teruggedrongen. Begin december had Hitler besloten, Italië op de Balkan te hulp te komen: op een nader te bepalen datum zouden de Duitsers Griekenland binnendringen, voorlopig niet verder dan tot Athene en omgeving. Dat konden zij (zie de kaart op pag. 7) alleen doen via Joegoslavië of via Roemenië en Bulgarije. Roemenië en Bulgarije waren tot medewerking bereid. Roemenië had zich al in de herfst van '40 bij het Driemogendhedenverdrag aangesloten en ondanks Russische en Engelse waarschuwingen volgde Bulgarije dat voorbeeld op 1 maart '41. De tien Duitse divisies die in de winter van '40 op '41 in Roemenië geconcentreerd waren, trokken nadien zuidwaarts naar de Griekse grens. Medio maart gelastte Hitler dat zij, werd het offensief eenmaal ingezet, heel Griekenland dienden te veroveren.

De uitbreiding van die opdracht was logisch. Immers, in Griekenland waren inmiddels Britse troepen aangekomen, aangevoerd uit Noord-Afrika.

Churchills oorlogskabinet had voor een uiterst moeilijke beslissing gestaan. Het was duidelijk dat de Duitse strijdkrachten die naar de Balkan getransporteerd waren, Griekenland zouden aanvallen. Was het verantwoord, de